

๕๙

ผู้เลิศทางมีลาภ (๔)

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย

พระสิวลีเป็นผู้เลิศกว่าภิกษุทั้งหลาย

ผู้เป็นสาวกของตถาคต ในทางมีลาภมาก

ผู้เลิศทางมีลาภ (๔)

๕๓๐

เมื่อเราเกิดมาเป็นมนุษย์ จำเป็นต้องฝึกซ้อมใจให้พร้อมเสมอที่จะเผชิญกับทุกสิ่งในชีวิต โดยเฉพาะกับมรณภัย ซึ่งจะมาเยือนเมื่อใดก็ได้ เพราะความตายไม่มีนิมิตหมาย การฝึกฝนใจให้หยุดนิ่ง จนเข้าถึงพระธรรมกายภายใน มีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่ระลึก ได้ชื่อว่าเป็นผู้ไม่ประมาทในชีวิต เป็นผู้พร้อมที่จะเผชิญหน้ากับพญามัจจุราขอย่างไม่หวาดหวั่น เพราะฉะนั้นเราจึงควรฝึกใจให้พร้อมเสมอตั้งแต่วินาทีนี้ เพื่อชีวิตที่ดีที่สุดในวันข้างหน้า วันที่เราเข้าถึงความสุขที่แท้จริงภายใน และมีชัยชนะตลอดกาล เมื่อได้บรรลุมรรคผลนิพพาน

พระลัมมาลัมพุทเจ้าทรงสถาปนาพระสืวลีไว้ในตำแหน่งเอตทัคคะ ว่า

**“เอตทคฺคํ ภิกฺขเว มม สวากานํ ภิกฺขุณฺํ ลาภีนํ
ยทฺธิ สืวลี**

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พระสืวลีเป็นผู้เลิศกว่าภิกษุทั้งหลาย ผู้เป็นสาวกของตถาคต ในทางมีลาภมาก”

ในสังคมปัจจุบันที่เต็มไปด้วยความเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา คนส่วนใหญ่มีความเชื่อว่า การประกอบกิจการหรือทำงานใดให้ประสบความสำเร็จนั้น ขึ้นอยู่กับดวงชะตาชีวิต ถ้าใครดวงดี จะประกอบกิจการงานใดก็จะเจริญรุ่งเรืองในทางกลับกัน ถ้าดวงไม่ดี

ผู้เลิศจิตทางมิลาน (๔)

๕๓๑

ไม่ว่าจะทำสิ่งใดก็ล้มเหลวไปหมด ดังนั้นก่อนที่จะทำอะไร
หลายคนต้องพึงหมอดู หรือไปผูกดวง ซึ่งถือเป็นเคล็ดทาง
โหราศาสตร์ แต่ตามหลักพุทธศาสตร์ การจะทำสิ่งใดให้ประสบ
ความสำเร็จไม่ได้ขึ้นอยู่กับดวงดาวที่ไหน หากจะผูกดวง ต้องดู
ดวงบุญในตัวเรา ว่าที่ผ่านมาในอดีต เราได้สั่งสมบุญไว้มากน้อย
เพียงไร บุญที่เราทำไว้ดีแล้ว จะเกื้อกูลเราให้ประสบความสำเร็จ
สำเร็จในทุกสิ่ง ตัวของเราเท่านั้นที่จะเป็นผู้กำหนดชะตาชีวิต
ของตนเอง ไม่ใช่เทพยดาฟ้าดินที่ไหน หากเราทำบุญไว้มากๆ
ดวงบุญในตัวเราก็จะโตใหญ่ ดวงบุญนี้ย่อมดลบันดาลความสุข
และความสำเร็จในชีวิตให้บังเกิดขึ้นเสมอ

ดังพระสืวลีที่ได้รับการยกย่องจากพระบรมศาสดาว่า
เป็นเลิศทางด้านมิลานมาก เพราะในอดีตชาติท่านได้สั่งสมบุญ
กุศลไว้มาก และได้ตั้งความปรารถนาว่า ในภพชาติสุดท้าย ขอ
ให้ได้เป็นพระสาวกผู้เลิศทางด้านมิลานมาก มาถึงภพชาติปัจจุบัน
ความปรารถนาของท่านได้เต็มเปี่ยมบริบูรณ์ด้วยอานุภาพแห่งบุญ
และแรงอธิษฐานที่ท่านทำไว้เมื่อ ๑๐๐,๐๐๐ กัปที่แล้ว เรื่องมีอยู่ว่า

*ในสมัยของพระลัมมาลัมพุทเจ้าพระนามว่า **ปทุมุตตระ**

ผู้เลิศทางมิลาก (๔)

๕๓๒

พระสิวลีเถระเกิดเป็นลูกเศรษฐีในเมืองหังสาวดี ท่านมีโอกาสไป
ฟังธรรมร่วมกับสาธุชน ได้เห็นพระภิกษุรูปหนึ่งได้รับการแต่งตั้ง
ให้ดำรงตำแหน่งเอตทัคคะ ทางด้านเลิศด้วยลาภ จากพระสัมมา-
สัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น จึงคิดว่า “ในอนาคตกาล ขอให้เราได้ดำ-
เนินเอตทัคคะเหมือนภิกษุรูปนี้ด้วย” จึงกราบขออนุญาตพระ-
บรมศาสดา เพื่อถวายมหาสังฆทานแด่พระภิกษุสงฆ์ โดยมี
พระพุทธเจ้าเป็นประมุขตลอด ๗ วัน

วันสุดท้ายของการถวายมหาทาน ท่านได้ตั้งความ
ปรารถนาต่อหน้าพระบรมศาสดาว่า “ด้วยผลแห่งมหาทานนี้
ขอให้ข้าพระองค์ได้เป็นผู้เลิศในทางมิลาก เหมือนพระภิกษุรูปที่
พระองค์ทรงแต่งตั้งไว้ในตำแหน่งอันเลิศนี้ด้วยเถิด พระเจ้าข้า”
พระบรมศาสดาทรงตรวจดูดวงบุญในตัวของกุลบุตรท่านนี้ว่า
บุญในตัวสามารถส่งผลให้สมปรารถนาในสิ่งที่ตั้งไว้หรือไม่ เมื่อ
ตรวจดูด้วยธรรมจักขุอันบริสุทธิ์แล้ว ทรงพยากรณ์ว่า “ความ
ปรารถนาของเธอ จะสำเร็จในสำนักของพระโคตมพุทธเจ้า ใน
อนาคตกาลอีก ๑๐๐,๐๐๐ กัป” กุลบุตรฟังพุทธพยากรณ์แล้ว มี
ความปีติใจมาก เสมือนว่าอีก ๑๐๐,๐๐๐ กัปกำลังจะมาถึงในวัน
พรุ่งนี้

ตั้งแต่นั้นมา ท่านตั้งใจทำบุญกุศลจนตลอดชีวิต เมื่อละโลก
ได้ไปบังเกิดในเทวโลกเป็นเวลายาวนาน ครั้นลงมาเกิดเป็นมนุษย์

ผู้เลิศทางมีลาภ (๔)

๕๓๓

ท่านสั่งสมบุญมาโดยตลอด มาในสมัยของพระวิปัสสิพุทธเจ้า ท่านเกิดเป็นมาณพหนุ่ม ได้ถวายน้ำผึ้งกับนมส้มแด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า และได้อธิษฐานให้เป็นผู้เลิศทางมีลาภมากเช่นเดิม ท่านได้รับพุทธพยากรณ์ว่า ความปรารถนานี้จะสำเร็จในอนาคตกาลอย่างแน่นอน

ในสมัยพุทธกาลนี้ เมื่อท่านได้ออกบวชและบรรลุนิพพานเป็นพระอรหันต์แล้ว ความเป็นผู้เลิศด้วยลาภเพราะแรงบุญและแรงอธิษฐาน ได้บังเกิดกับท่านสมความปรารถนา ดังเช่น ในสมัยที่พระบรมศาสดาพร้อมด้วยภิกษุ ๕๐๐ รูป เสด็จไปเยี่ยมพระเวตเถระซึ่งเป็นพระน้องชายของพระสารีบุตร เมื่อเสด็จไปถึงทาง ๒ แพร่ง พระอานนท์เถระกราบทูลว่า “ทางอ้อมที่จะไปสู่ที่พำนักของพระเวตเถระ ไกลถึง ๖๐ โยชน์ เป็นทางที่อยู่ของหมู่มนุษย์ ส่วนอีกทางหนึ่งเป็นทางตรง ไกล ๓๐ โยชน์ แต่มีอมนุษย์อาศัยอยู่”

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสถามว่า “พระสิวลิมาด้วยหรือไม่” เมื่อทรงรู้ว่า พระสิวลิมาด้วย จึงรับสั่งว่า “ถ้าพระสิวลิมากับพวกเรา ก็จงใช้เส้นทางตรงเถิด” ขณะที่พระบรมศาสดาทรงดำเนินไปนั้น ทวยเทพต่างปรึกษากันว่า “พวกเราจะทำสักการะแก่พระสิวลิ พระคุณเจ้าของพวกเรา” แล้วให้สร้างวิหารห่างกันหลังละ ๑ โยชน์ ครั้นรุ่งเช้า เหล่าทวยเทพพากันถือข้าวทิพย์

ผู้เลิศทางมีลาภ (๔)

๕๓๔

เป็นต้น น้อมเข้าไปถวายพระสิวลีและพระภิกษุสงฆ์ทุกรูป

พระบรมศาสดาพร้อมทั้งหมู่ภิกษุสงฆ์ทั้งหมดที่ตามเสด็จ
พลอยได้เสวยผลแห่งบุญบารมีของพระสิวลีเถระตลอดทาง ๓๐
โยชน์ กระทั่งถึงที่อยู่ของพระเวตเถระ ระหว่างที่พักอยู่ และ
ขณะเสด็จกลับก็อาศัยบุญของพระสิวลีเถระ หลังจากนั้นก็มี
เหตุการณ์ที่พิสูจน์ว่า พระเถระเป็นผู้เลิศด้วยลาภสักการะอีก
หลายครั้ง คือ ไม่ว่าท่านจะไปในสถานที่ใดๆ ลาภสักการะก็จะ
เกิดขึ้นในสถานที่นั้นๆ อย่างพร้อมมูลเสมอ

ครั้งหนึ่ง ท่านพาภิกษุ ๕๐๐ รูป เดินทางไปเข้าเฝ้าพระ-
สัมมาสัมพุทธเจ้า ตลอดเส้นทางธรรมจาริกนั้น มีสาธุชนผู้มีจิต
เลื่อมใสในพระเถระ ต่างรอคอยถวายภัตตาหารแต่ท่านตลอด
เส้นทาง เพราะเทวดาจะทำหน้าที่ไปแจ้งข่าวบุญให้ชาวบ้านรู้
ล่วงหน้า ทำให้ภิกษุสงฆ์ทั้ง ๕๐๐ รูป ได้รับความสะดวกสบาย
ในเรื่องอาหารขบฉัน เพราะอาศัยบารมีของพระเถระ ต่อมา
ภายหลัง พระบรมศาสดาทรงแต่งตั้งพระสิวลีเถระไว้ในตำแหน่ง
เอตทัคคะเป็นเลิศกว่าภิกษุทั้งหลาย ในทางมีลาภมาก

จะเห็นได้ว่า ความเป็นผู้มีมีลาภบังเกิดขึ้น เพราะเป็นผู้มี
บุญที่ได้สั่งสมไว้ดีแล้ว จะเดินทางไกลไกล ย่อมเกิดมหาโชค
มหาลาภ มีมหาสมบัติหล่อเลี้ยงทั้งตนเอง และพวกพ้องบริวาร

ผู้เลิศทางมีลาภ (๔)

๕๓๕

ให้ได้รับความสะดวกรสบาย ได้สร้างบุญใหญ่อย่างอ้อมอ้อมใจ ตลอดชีวิต เมื่อละโลกแล้ว หากยังไม่หมดกิเลส ก็ไปเกิดเป็น เทวดาผู้มีศักดิ์ใหญ่ เป็นเทวดาที่มีบุญลาภ พรั่งพร้อมด้วยทิพย์สมบัติอันเลิศ

เมื่อกลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีก พรั่งพร้อมด้วยมนุษย์สมบัติ คือ มีทรัพย์สมบัติมาก มีร่างกายแข็งแรง อายุชยยืนยาว ได้อยู่ ใกล้คนดี และแวดล้อมด้วยคนดี ทำให้ชีวิตดียิ่งๆ ขึ้นไป กระทั่ง ได้นิพพานสมบัติ ได้บรรลุมรรคนิพพาน ชีวิตของสัตว์ทั้งหลาย ไม่ว่าจะเป็นชีวิตในโลกนี้ ในปรโลกหรือในสังสารวัฏ วัฏกันที่บุญ กับบาป ๒ อย่างนี้เท่านั้น จะเล่าเรียนอะไร ก็ทำไปเถิด เพราะ เรายังเป็นมนุษย์ ต้องใช้ความรู้ทำมาหากินเลี้ยงชีพ แต่อย่าลืมน ศึกษาธรรมะไปด้วย เราต้องศึกษาความจริงของชีวิต ที่จะเป็น เข้มทิศนำพาเราไปสู่จุดหมายปลายทางได้อย่างถูกต้อง จะทำมาหากินก็ทุ่มเททำกันไป แต่อย่าลืมหาบุญติดตัวควบคู่ไปด้วย และ หมั่นนั่งสมาธิทำใจหยุดนิ่งเสมอ จนกว่าจะเข้าถึงพระรัตนตรัย ภายในกันทุกคน

